



Що е човѣкъ.

(Приказка).

еднѣжъ една лисица и една мечка се срѣщнали на една полянка въ гората и почнали да се разговарятъ за това-онова. „Ихъ, рекла лисицата на мечката, като гледамъ какъ хубаво си живѣешъ, просто ти завиждамъ.

— Разбира се, имашъ право да ми завиждашъ, рекла мечката, защото надали има животъ по-хубавъ отъ моя. Ямъ каквото си искамъ, ходя кждѣто си ща, спя колкото ми се иска, никой не смѣе да развали покой ми.“

— Азъ пъкъ, казала лисицата, живѣя единъ най-лошъ животъ. Кждѣто и да отида, трѣбва очитѣ си все на четири да отварямъ; на всѣкждѣ да се озъртамъ, да не би да ме види човѣкътъ. Ахъ, този човѣкъ да не е, струва ми се нѣма да ми е толкова злѣ! Капани, примки, ями, трапища, пушки и какво не, все за насъ измислилъ. А то не стигатъ тѣзи мжки, гдѣто не виждамъ бѣлъ день, като се крия въ тъмнитѣ дупки денемъ, и чакамъ тамъ до като се стъмни хубаво и тогава излизамъ да си троша кокалитѣ изъ камънака и трапищата, ами и ако ме хване жива, жива ще ме одере. А то болестъ, болестъ голѣма!...



Мечката, която до това врѣме не била нито чувала, нито виждала човѣкъ, като слушала отъ лисицата да се оплаква най-много отъ човѣка, по-